

PANOWNIK (1) *sb m*

A sg panownika.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (ten sam przykład) XVII w.

Władca, król (o Chrystusie) [czemu]: ten ięft ktorego Bog z niebá zełłał. O ktorego prošili Prorocy: Spuść báránká Pánie pánowniká ziemi. SkarKaz 515b.

AŽ